

Kapitel 24

”Du har hvert fald ikke brugt din sommer på bøger.”

”Nej, for jeg læser jo aldrig.”

Troels lavede en grimasse af Vanja og pegede på mig.

”Det ved jeg skam godt din virus, jeg mente Nara!”

”Mig?” spurgte jeg overrasket. Jeg havde gået i mine egne tanker og tænkt på den sving-sværdet-rundt-uden-at-skære-noget-af-på-dig-selv-teknik Drake havde vist mig i går. Den var svær og jeg havde næsten fået det til at fungere, da Eudora kom brasende ud af skoven, skræmte mig og fik sværdet til at fare mod nærmeste træ. For at gøre det værre, prellede sværdet af træet, og blev slet ikke siddende, som det ville have gjort ved enhver anden god sværdfægter. Det gik i en god retning for mig, men jeg var stadig under middel. På Drake-niveau altså. Hvis jeg tog det på Vanja-niveau ville jeg være mester.

Efter tre dage med sværd i hånden gav hun op og gik over til buen, som hun åbenbart mestrer meget godt. Eudora roser hende til skyerne, noget som hun ellers ikke gør ved mig. Det er lidt trist at blive overgået af en nybegynder, men Vanja er min veninde og jeg vil hellere have hun kan beskytte sig selv, end at jeg er misundelig. Desuden er sværd nok bedst mod Cerberus.

”Ja, dig!” sagde Troels hårdt, som var hans tålmodighed forsvundet mens jeg sled mig ud af mine tanker.

”Hvad spurgte du mig om? Jeg hørte ikke rigtig efter.”

Kendte jeg Troels ret, og det gjorde jeg, ville han nu tælle til fem på tysk, og på den måde køle lidt ned. Ikke fordi tysk er særlig beroligende, men de ti sekunder det tager ham at tælle til fem (han kan aldrig udtale vier rigtigt) når han at slippe

raseriet. Nogle gange kan jeg sværge på, at Troels har flere humørsvingninger end en højgravid kvinde. Det ene øjeblik er han så rød at dampen næsten står ud af øerne på ham, og det næste er han så sød og kærlig, at candyfloss vil smage surt ved siden af ham.

Troels havde åbenbart fået talt til fem inde i sig selv, for med en rolig stemme, gentog han spørgsmålet: ”Du har ikke brugt ferien på at læse bøger.”

”Hvordan kunne du dog tro det?” spurgte jeg naivt, bare for at drille ham lidt, men fortsatte hurtigt: ”Nej, jeg har brugt hele sommeren på at træne og komme i form.”

”Hvorfor dog det? Der var intet i vejen med dig.”

”Nej, men hun ville ikke ligne dig.”

Vanja svarede før jeg gjorde, godt nok ikke det jeg ville have sagt, men Vanja ville ikke lade en chance for at drille Troels gå til spille.

Ikke at der var noget i vejen med Troels. Han var ikke på størrelse med rundetårn, men en høj, ranglet knægt og brede skuldre, der nemt kunne bære hele verden. Han er ikke særlig stærk, men nok til at man i værste tilfælde kan få et blå mærke, hvis han går amok. Et lille blå mærke, for at være ærlig. Troels løfter måske mange pistoler, jern og køretøjer i den virtuelle verden, men i den virkelige er han lidt af en splejs.

Ja, det er lidt ondt at tænke sådan om sin barndomsven, som man har fulgtes med lige siden rød stue, men når man har så vildt et temperament, burde man da kunne slå så det basker.

”Mig?” gentog Troels lidt forvirret.

”Ja, dig.”

”Hvad mener du?”

”Find selv ud af det, mens jeg går i kantinen.”

Vanja spadserede ud af det klasselokale, som vi havde sat i. Det var den første rigtige skoledag i 2.g efter sommerferien, som for mig havde været lang og hård, men umuligt som det år i skolen jeg nu gik i møde. For min skyld, så håbede jeg Cerberus ville komme inden det for alvor startede. 2.g skulle være det hårdeste år på gymnasiet.

”Hvad mente hun med det, Nara?”

”Jeg aner det virkelig ikke,” sagde jeg og snurrede rundt med min stol, for at få ham væk fra emnet. At snurre rundt var dog ikke den bedste idé, og da jeg stoppede inden jeg skulle låne en brækpose, sad Troels på bordet og smilede til mig. Ikke det der træk i mundvigen eller normalt smil, men et smil der strakte sig fra øre til øre og hørte hjemme i en tandpastareklame. Troels er bare meget glad for sine tænder, især efter han fik sin bøjle af. Nu går han stolt rundt og viser sit tandsæt til hele verdenen ved enhver mulighed. Smilet klæder ham også, og får hans gråblå øjne til at skinne. Trods mange år sammen, er vi stadig i tvivl om de er mest blå eller grå, og vi lader det stå i det uvisse. Han har kortklippet, blondt hår, som har en tendens til at krølle når det bliver for langt. Over hans lange og lige næse, har en eller anden med løs hånd, drysset med fregner. Han har hvert fald så mange, at vi som barn tegnede streg fra fregne til fregne. Indtil videre har vi hele 32 forskellige mønstre.

”Hvordan har du så fået alle de muskler?”

”Jeg har løbet, svømmet, trænet hver eneste muskel til de truede med at spring og løftet meget tunge ting.”

”Over hele sommeren?”

”Ja.”

”Har du løbet hver dag?”

”Ja.”

”Hvorfor har jeg så aldrig set dig?”

”Hvis du gad fjerne øjnene fra dit fjernsyn og hænderne fra din playstation, og i stedet gik udenfor, ville du nok have set mig. Du skal ikke forvente at jeg lige løber ind i dit værelse, hilser og forsvinder igen.”

Havde jeg været Vanja, havde jeg fået et slag, men Troels har gennem årene opbygget en evne der gør, at han ikke gider slå mig mere. Den kom af sig selv og ikke fordi jeg brokkede mig over hans smølfespark.

”Du burde tage mig med, det vil kun være et smut ned af vejen.”

”Det vil nok ikke være den bedste idet?”

”Hvorfor ikke?”

”Hvad sidder I to turtelduer og laver?”

Vanja var tilbage, og denne gang med en chokoladebolle. Hun sprang op på bordet ved siden af mig, så papirer faldt ned på gulvet.

”Hvilke turtelduer?” spurgte jeg og kiggede ud af vinduet, i et forsøg på at være sjov (dårlig humor, I know). Men det var ikke mig Vanja lagde mærke til.

”Som du dog rødmer, Troels.”

Jeg drejede hovedet mod dem og ganske rigtigt, Troels rødmede. Det lignede at nogen havde taget to tomater, klasket dem mod hans kinder og kørt dem rundt.

”Er du ikke lidt for gammel til at rødme sådan, når man snakker om turtelduer?” grinede Vanja og tog en bid af sin bolle.

”Jo ... nej, argh!”

Mens Troels jagtede de rigtige ord i sit hoved, bøjede Vanja sig hen mod mig.

”Nu skal du ikke glemme *ham* vel?”

”Vanja, for 117. gang, så er han *ikke* min kæreste!”

”Hvem er din kæreste?”

Troels sad overfor os med ører på stilke og lignede én, som havde hørt noget forfærdeligt.

”Hvem er *ikke* min kæreste. Du glemte ikke, Troels.”

”Hvad snakker I om?” spurgte Troels Vanja, og ignorerede det jeg havde sagt.

”En fyr som er flyttet til I jeres nærområde. Nara har tilbragt hele sommeren med ham...”

”... og hans papsøster!” afbrød jeg.

”... og han er helt vild flink. Det er ham som fik Nara til at dyrke motion, og så er han helt fabelagtig til ... av!”

Min albue havde ramt plet. Lige ind i ribbenene på Vanja, så hun stoppede med at snakke.

”Fabelagtigt til hvad?”

”At løbe. Det er han knaldgod til.”

”Nej, det er jo ...”

Jeg pressede hun hånd mod Vanjas mund, og træk hende helt hen til mig, så min mund var udenfor hendes øre.

”Husk hvad vi snakkede om. Ingen afsløringer,” hviskede jeg. ”Ti stille, inden du kommer så langt ud, at du ikke kan tale dig fra det.”

”Hvad hvisker I om?”

”Pigeting!” udbrød Vanja, efter at have hevet min hånd væk.

”Pigeting? Om hvad?”

”Det er hemmeligt, hvis man ikke er en pige.”

”Vanja, lad være med at opføre dig, som om dette er 5. klasse!”

Vanja kiggede hurtigt hen på mig og blinkede, så jeg vidst hun havde forstået mig.

Inden vi startede igen på skolen, havde Vanja og jeg aftalt, at vi skulle for alt i verden holde alt om Drake, Eudora, Blåvinge, magi, Cerberus, altså hele molevitten, hemmeligt for Troels. Han var vores gode ven, og selvom han fortjente at få det at vide, så ville jeg ikke sætte hans liv på spil, bare på grund af mig.

Det med Vanja var et uheld og jeg ville ikke risikere det samme skulle ske med Troels. Det gjorde ondt at lyve for ham, men det var for at beskytte ham. Kendte han til det, ville han gerne være med. Det ville være som i hans konsolspil og han ville nok være lykkelig af det, men ikke jeg. Jeg er ikke typen som sender mine venner i døden.

Vi havde faktisk besluttet ikke at nævne Drake eller Eudora, men ja, Vanja må have glemt det i sin mulighed for at genere Troels. Fanden tage hendes drillehumør. Det skulle da altid skabe problemer. Ligesom hendes nysgerrighed. Og direkte personlighed. Nogen ville sige hun var som skabt til at drille og få fjender, men jeg vil mene, at hun, trods alt, er en af de bedste venner man kan ønske sig. Hun vil gøre alt for én, selv hjælpe mig med min byrde.

”Nara!” Troels greb om mine skuldre og tvang mig væk fra Tankernes Land. ”Svar mig og det nu: Har du eller har du ikke en kæreste?”

”En kæreste, siden hvornår skulle jeg have fået sådan én?”

”Det er jo lige spørgsmålet vi mangler svar på. Vanja siger du har en.”

”Men Vanja lyver. Jeg har *ikke* en kæreste, som jeg har sagt til dig tidligere.”

”Okay,” nikkede Troels.

”Hvorfor går du så meget op i det, Troels?” spurgte Vanja og gled samlede en blyant op fra det bord hun sad på; hun kørte den rundt mellem fingrene.

”Jeg...”

Det havde jeg faktisk ikke tænkt over.

”Ja, hvorfor?” spurgte jeg også.

”Han er sikkert sådan beskyttende storebror overfor dig, Nara,” sagde Vanja.

”Det kunne godt ligne ham at være sådan. Vi er jo vokset op sammen, så det må være sådan.”

”Jeg er ikke en beskyttende storebror.”

”Det er rigtigt. Du er yngre end Nara.” Vanja kiggede på blyanten.

”Nej! Jeg er hverken en storebror eller lillebror for Nara.”

”Hvordan er du så? Kom nu med svaret. Smid det op på bordet som en rå fisk,” sagde Vanja, mens jeg stirrede lamt på hende. *Rå fisk?*

”Jeg ...”

Hvad Troels end ville sige, anede jeg ikke, for i det samme som første ord kom ud over hans læber, flygtede han ud af rummet, som blev han jagtet af en gengangerhund.

Vanja sad med et snu smil, og da hun mødte mine øjne, hævdede hun også det ene øjenbryn.

”Jeg vidste det!” triumferende hun.

”Vidste hvad?”

”Sig mig, kunne du ikke se det?”

”Se hvad?”

”Jeg gider ikke sige det, hvis du ikke opdagede det. Jeg vil ikke ødelægge det.”

”Ødelægge hvad?”

”Det, er en lille hemmelighed,” hviskede hun og blinkede.
”Læren kommer nu.”

Vanja gled ned på sin stol, og Troels kom ind i klassen igen. Han satte sig ved siden af mig, men sagde ikke et ord resten af dagen. Vanja snakkede som normalt, men sendte tit blikke mod mig. Nogen gange, så er hun lidt for mærkelig.